

[Ritta Ahm.]

vi stadig stå med en permanent arbejdsløshed. Lavkonjunkturerne kan vi med god vilje fra alle partier løse i løbet af nogle år, hvis vi finder sammen om en stram indkomstpølitik, men hvis ikke vi vedkender os, at vi også har teknologiske vanskeligheder at slås med, så får vi aldrig fuld beskæftigelse.

Jeg erindrer, at den tidligere forbundsformand for SID, hr. Anker Jørgensen, og LO-formanden, Thomas Nielsen, i 1970 udtalte til den danske presse, at fagbevægelsen ikke var bange for maskinernes voldsomme indpas på det danske arbejdsmarked, for maskinerne ville overtage det kedelige arbejde, og herved ville arbejderne få noget mere meningsfyldt. Når nu den danske fagbevægelse ikke har været bange for den teknologiske udvikling, så må det vel være, fordi den har fuldt overblik over situationen, og derfor må det vel være berettiget at spørge de såkaldte arbejderpartier her i dag: hvad har man gjort for at imødegå de problemer, teknologien og strukturforandringen har givet os? Efter min opfattelse intet.

Det må også være på sin plads i dag at spørge, hvad fagbevægelsen har gjort for at skabe solidaritet på arbejdspladserne. Har man samlet sig om ad frivillighedens vej at fordele det arbejde, der nu engang er i dag? Er det ikke en falliterklæring at pålægge folketinget at lovgive om forbud mod overarbejde? Det burde vel nok være arbejdsmarkedets parter, der selv kunne finde ud af det.

Jeg retter ikke en ensidig kritik mod lønarbejderne. Der er også en berettiget kritik at rette mod de arbejdsgivere, som ikke vil antage de langtidsledige, ikke engang de unge mellem 14-15 og 24 år, fordi begge disse grupper ikke er effektive nok.

Ligeegyldigt hvilke problemer man peger på, så fører de alle i samme retning, nemlig at vort omkostningsniveau i dag er blevet alt for stort. Kristeligt folkeparti vedkender sig sit medansvar over for de alvorlige problemer, vi står over for i dag at skulle løse. Vi vil tage saglige drøftelser op omkring en bedre arbejdsfordeling. Der er mange familier, der gerne vil gå på deltid, så der bliver bedre tid til familielivet. Vi vil også gerne se på en mere fleksibel førtidspensioneringsordning. Det er en vanvittig arbejdsdeling, vi har i dag, hvor mange på

vore arbejdspladser slider sig selv op, mens unge raske mænd og kvinder psykisk går til grunde på grund af ledighed. Det er dog vor målsætning, at vi må nå dertil ved en bedre arbejdstilrettelæggelse i det hele taget at undgå en nedslidning.

Vi ønsker også at diskutere en forlængelse af dagpengehvileperioden ved fødsel fra 14 til 20 uger. Vi vil også godt gå positivt ind for at skabe flere arbejdspladser, men det forudsætter, at der bliver lempet på de store administrative pligter, de mindre erhvervsdrivende er blevet pålagt de sidste år, ligesom arbejdsløshedslovens regler om 5 ugers perioden skaber store økonomiske problemer for de mindre erhvervsdrivende.

Ungdomsledigheden er et af de største problemer, vi står over for. Det er nødvendigt at finde frem til foranstaltninger, som kan imødegå en alt for lang ledighedsperiode, som i værste fald kan føre til, at de unge ikke senere kan lade sig indpasse i en daglig arbejdsituation.

Jeg er glad for, at der i arbejdsmarkedsudvalget er fuld enighed om, at problemerne heromkring skal løses, inden vi holder sommerferie. Om det så resulterer i, at der skal lovgives på visse områder, det er svært at overskue i dag, men der ligger en god vilje hos alle til at få løst disse problemer.

Men det er mit indtryk, at der mangler en central styring og bedre overblik over, hvad der i grunden bliver gjort for de arbejdsledige ude i amter og kommuner. Jeg mener ikke, at der er nogen egentlig systematik over det. Vi må også have skabt en bedre styring omkring arbejdsformidlingens arbejdsgang. Jeg ved godt, man her mangler arbejdskraft, men selve systemet fungerer ikke alligevel. Nu hvor realitetsforhandlingerne skal i gang omkring de indkomstpølitiske løsninger, vil kristeligt folkeparti appellere til folketingets partier om at lade samfundshensynet gå forud for snævre partigoistinteresser. Det er et nødvendigt hensyn, hvis vi skal gøre os håb om at komme ud af krisen.

Vore problemer i dag har ikke alene deres udspring fra oliekrisen, men er resultatet af en forfæjlet politik ført igennem de sidste 15-20 år med de skiftende regeringer, vi har haft, og derfor kan man ikke pålægge regeringen ansvaret alene for den nuværende